

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

X. évfolyam 2. szám

2010. február

"Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok." (Mt 10,8)

A nagyböjti idő kezdetén állunk, amelynek el kell vezetnie bennünket hitünk központi titkának: a szenvedés, a halál és Krisztus feltámadása misztériumának ünnepéhez. A böjttel az Egyház lehetővé teszi a hívőknek, hogy átgondolják azt az üdvözítő tettet, amelyet az Úr a kereszten vitt véghez. A Mennyei Atya megváltó terve az Ő egyszülött Fiának szabad önátadásával valósult meg. "Senki sem veszi el tőlem az életemet, hanem magam adom oda" (Jn 10,18) - mondja Jézus, és ezzel kiemeli, hogy életét önként adja oda a világ megváltásáért. Azért, hogy a szeretet e nagy ajándéka még nagyobb hangsúlyt kapjon, így folytatja: "Senki sem szeret jobban, mint aki életét adja barátaiért" (Jn 15,13).

A Nagyböjt, amely meghívás a megtérésre, a szeretetnek ezt a csodálatos titkát szemlélteti. Ez a meghívás a hit gyökereihez való visszatérés. Amikor a megváltás mérhetetlen kegyelmének ajándékára gondolunk, megértjük, hogy mindent a szeretetteljes Isten kezdeményezésének köszönhetünk. Az üdvösség misztériumának éppen ezt az oldalát hangsúlyozva választottam az idei nagyböjti üzenet témájaként az Úr Jézus szavát: "Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok" (Mt 10,8).

Isten szabadon adta nekünk Fiát: ki tudott vagy ki tud ilyen kegyet kiérdemelni? Szent Pál apostol mondja: "Mindnyájan vétkeztek és nélkülözik Isten dicsőségét, s így megigazulnak ingyen az Ő kegyelméből" (Róm 3,23-24). Isten végtelen irgalommal szeretett minket, anélkül, hogy figyelembe venné a lázadást, amibe a bűn vitte az embert. Jósága gyengeségünk felé fordult és szeretetének újabb, még csodálatosabb tettet eredményezte. Az Egyház nem szűnik meg az Ő végtelen jóságának beláthatatlan mélységét hirdetni, magasztalja Isten szabad választását és vágyát, hogy az embert ne kelljen elítélnie, hanem, hogy újra belevonhassa a Vele való közösségbe. "Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok." Bárcsak visszhangoznának az Evangéliumnak ezen szavai minden keresztény közösség szívében, amely elindul a vezeklés útján Húsvét felé. A nagyböjti idő, amely az

Úr halálának és feltámadásának misztériumára figyelmeztet, minden keresztényt e nagy ajándék megcsodálására serkent. Igen, ingyen kaptuk! A mi egész földi létünk nemde Isten jóságát jelzi? Minden élet keletkezése és növekedése nemde Isten ajándéka? S mivel mindez ajándék, nem szabad birtoknak vagy személyes tulajdonnak tekinteni, akkor sem, ha az életminőség javításának lehetősége az embert az élet urának tünteti fel.

Valóban, az orvostudomány és a biotechnológia vívmányai olykor arra csábítják az embert, hogy önmaga teremtőjének tekintse magát, és engedjen annak a kísértésnek, hogy az "élet fájával" (Ter 3,24) rosszindulatúan visszaéljen. Ez esetben is le kell szögezni: nem minden, ami technikailag megvalósítható, fogadható el erkölcsileg is. Csodálatra méltó a tudomány törekvése az ember méltóságának jobban megfelelő életminőség biztosítására, de soha nem szabad elfelejteni, hogy az emberi élet érték, és hogy értékes marad akkor is, ha szenvedés és más akadályok nehezítik is. Az életet mindig ajándékként kell fogadnunk és szeretnünk: ingyen kaptuk és ingyen kell mások szolgálatába állítanunk.

A Nagyböjt Krisztus felé fordítja tekintetünket, aki feláldozta magát értünk a Golgotán. Ez az idő egyedülálló módon érteti meg velünk, hogy az élet Őbenne nyerte el a megváltást, a Szentlélek által. A Szentlélek megújítja életünket, részesít az isteni életben, bensőségesen egyesít minket Istennel és megtapasztalhatóvá teszi számunkra az Ő szeretetét. Ez olyan magasztos ajándék, amelynek örömteli hirdetését nem mulaszthatja el a keresztény ember. Szent János írja evangéliumában: "Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust" (Jn 17,3). Ezt az életet, melyet a keresztségben kaptunk, szüntelenül és

hűségesen táplálni kell az imádság, a szentségek ünneplése és az Evangéliumról való tanúságtétel személyes és közösségi válasza által. Mivel valóban ingyen kaptuk az életet, ezért azt a magunk részéről ingyen kell továbbadnunk testvéreinknek. Erre szólítja fel Jézus az ő

tanítványait, amikor - mint tanúit - a világba küldi őket: "Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok". Isten ingyenes szeretetének mások felé való továbbadása elsősorban saját életünk megszentelését szolgálja. Bárcsak minden hívőt elvezetne ez a Nagyböjt arra, hogy mélyebben vállalja ezt a sajátos hivatását. Mint hívők nyíljunk meg a jelenlét számára, amely ingyenes és amelyre a végtelen odaadás a jellemző. *Részlet II. János Pál pápa 2002. évi nagyböjti üzenetéből. Folytatás a következő számban.*

KIENGESZTELŐDÉSI ESTE

Január 30-án tartottuk az első kiengesztelődési estét templomunkban. A hirtelen leesett nagy hó miatt, csak kevesen tudtak eljönni, de így is egy jó órán át tartott a gyóntatás és a szentségimádás. Hálás köszönet azoknak a templomi kórustagoknak, akik eljöttek, hogy énekükkel segítsék az imánkat! A következő kiengesztelődési este a hónap utolsó szombatján, **február 27-én lesz 17 órától**, amelyre várunk mindenkit, aki szeretne az Úrban békességet lelteni, a vele való találkozásból megújulni.

AZ OLTÁR TISZTELETE – KRISZTUS TISZTELETE

Az idén magyar nyelven megjelent római misekönyv általános rendelkezései szerint az oltár az utolsó vacsora lakomájának asztalául és az áldozatbemutatás helyéül szolgál. Szimbolikus jelentései közül a legfontosabb, hogy az oltár magát Krisztust jelképezi. Ezért csókolja meg az oltárt a pap és a diakónus a szentmise elején és végén. Ahhoz, hogy az oltár jobban betölthesse azt a szerepét, amelyet az egyház szán neki, a virágokkal való díszítés legyen mindig mértéktartó, és nem annyira magán az oltáron, hanem inkább körülötte történjen. Vagyis az oltár csak kevés virággal díszíthető és csak akkor, ha az oltár körül a virágdíszítés nem megoldható. Az oltárra csak néhány szál virágból készült, kisméretű, szolid csokor helyezhető.

A néhány héttel ezelőtt megjelent hirdetés tartalmának pontos megértését segítő szeretnénk kicsit körüljárni az oltár jelentőségét a katolikus ünneplésben. „A szent Egyház oltára ugyanis maga Krisztus”. Ennek megfelelően kell megadnunk neki a tiszteletet.

A Misekönyv „Általános Rendelkezéseinek” 262. pontjában olvashatjuk: az oltár „olyan helyet foglaljon el, hogy valóban központ legyen, amelyre önként ráirányul a hívők egész közösségének figyelme.” Akkor

valószínűleg meg ez igazán, akkor vonzza a tekintetet, ha kiemelkedik, és semmi sem vonja el róla a figyelmet: ha a terítón kívül semmi más nincs rajta.

Helytelen gyakorlat, ha már a mise előtt telerakjuk mindazzal, amire majd ott később szükség lesz. Mert így nem az oltárra irányul a figyelem: helyette egy zsúfolt lerakodó helyet láthatunk.

A már idézett római misekönyv 306. pontja felsorolja, hogy mit lehet az oltárra helyezni:

Az oltárra csak azt szabad tenni, ami szükséges a miséhez: az Evangéliumos könyvet a mise kezdetétől az Evangélium felolvasásáig; az adományok bemutatásától a purifikálásig a kelyhet a paténával, a pixist – amennyiben szükséges –, végül a korporálét, a purifikatóriumot és a Misekönyvet.

Az idézett dokumentumokból is látszik, hogy minden igyekezetünk ellenére még néhány dolgot másképp kell csinálnunk, hogy az oltár, valóban a templom és a szentmise középpontja lehessen. A jövőben igyekezünk néhány további lépést megtenni annak érdekében, hogy a fentebb idézett előírásoknak megfelelően ünnepelhessünk. A virágdíszítés rendezése ennek a folyamatnak az első lépése volt.

Mire van szükség részünkről, hogy gyakorolhassuk a szentségimádást?

Jelenlétre: Isten örök jelen, találkozni Vele csak a jelenben lehet. Tapasztalatunk az állandó „jelenlétvesztés”: vagy a múlt törmelékeiben kutatunk, vagy a jövő képeit rajzolgatjuk magunk elé; akár beszélgetünk valakivel, akár imádkozunk. Elfelejtettük, mit jelent a találkozásainkban jelen lenni. Újra kell tanulnunk ezt is. Nem könnyű a házasságokban, a családokban személyes figyelemmel jelen lenni azok számára, akiket szeretünk. Az imáinkat is kitöltjük „programokkal” és nem figyelünk igazán arra, aki teljes szeretetével figyel ránk. Jelenlétvesztésben élünk.

Mire hív Jézus a szentségimádásban?

Szolgálatra: Nemcsak önmagunk miatt megyünk szentségimádásra, nemcsak a Jézussal való személyes találkozás ajándékáért, hanem másokért, a Test többi tagjáért is. Egy testnek vagyunk a tagjai, és minél jobban átjárja a tagokat Isten szeretete, annál inkább akarnak segíteni, szolgálni másokért és másoknak. Ezért a szentségimádás szolgálat is. Ugyanazt tesszük, amit azok, akik az evangéliumi történetben leengedték a tetőn keresztül Jézus elé béna társukat. Mi is közbenjárunk másokért, csendben odavisszük Jézus elé azokat, akik segítséget szenvednek, vagy akiket a szívünkbe zártunk. Megvalljuk Istennek, hogy nem tudjuk megoldani az életüket, és még azt sem tudjuk, mire volna igazán szükségük. Nem tehetünk jobbat, mint az Ő szeretetébe helyezzük őket.

Varga László atya írása alapján

Hahó, hó!

A sportosabb életmód jegyében már tavaly nyáron megfogalmazódott olyan ötlet, hogy közös sportolással, testmozgással teremtsünk lehetőséget egyházközségünk minden tagjának az egészségi állapotának szinten tartására, javítására; és nem kevésbé az együttléti örömeire.

Az őszi tervezgetés jegyében telt, aztán karácsony közeledtével egyre jobban egy közös szánkózás körvonalazódott, mint a legkönnyebben helyben szervezhető program – természetesen megfelelő hóviszonyok esetén.

Januárban több hétvége is felvetődött, de végül a választás az utolsó szombatra, 30-ra esett. Hó ügyben könyörgésünk teljes mértékben meghallgatásra talált; annak a hétnek csütörtök-péntekén évek óta nem látott hó mennyiség zúdult az országra, főleg az észak-keleti részre.

Mivel a programnak nagyobb hírverést is csaphattunk volna, így szombat reggel kicsit aggódtam, hogy rajtam és két kisebb gyerekemen kívül ki fog még eljönni, de már „hajnali” 8 órakor csörögtek telefonon az érdeklődők.

Petrik Zsófit mi szállítottuk a találkahelyre, ahol már két fiatal hölgyet találtunk, akik szintén szánkózni jöttek.

Már a szűz hóban való felfelé kapaszkodás is komoly erőket követelt; mindez fűszerezve a hideggel és a szakadatlanul eső hóval.

Alig félóra múltán újabb ifik jöttek, itt is inkább a gyengébb nem képviseltette magát; akikkel így összesen már 10-en voltunk!

A lecsúszást megkönnyítendő a lányok közül többen is legurultak a domboldalon, hogy a havat keményre döngöljék. Jó szórakozás volt mindenkinek; hol itt, hol ott hempergődzött meg valaki a hóban, vagy borult fel a szánkójával, hangos nevetést kiváltva a többiekből.

Többen termoszos teával készültek, így minden fagyoskodó egy kicsit meg tudott melegedni.

Az egyre vizesedő ruhák és az egyre fáradtabb izmok miatt a lelkes szánkózók lassan a hazaindulást kezdték tervezgetni. A legjobb ez az utolsó lecsúszás volt, amikor szánkón, nejlonszákon, műanyagcsúszkán – kinek mi jutott – mindenki egyszerre zúdult le a hegyoldalra.

Leérve mindenki fülig érő szájjal, kipirulva köszönt el, és kérdezte, hogy mikor lesz legközelebb ilyen program. Örülök, hogy a résztvevők ilyen jól érezték magukat; úgy beszéltek meg, hogy legközelebb már a langyos tavaszban, húsvét után fogunk közös kirándulást, erdei sétát szervezni.

Horváth Gy.

Visszagondolva a szombatra az volt az első gondolatom, hogy megint az orromra lett koppintva... bizalmatlanságom megint csúfos vereséget szenvedett az Isten szeretetével szemben, amiért én igazán hálás vagyok :) Aznap Szeretete sok kedves emberben, sok-sok hóban és még több szuper élményben nyilvánult meg. A délelőtti folyamán sok mindent tanultam... Rájöttem, hogy tényleg elég sok minden relatív. Például ugyanannak a dombnak a nagysága. Ha az ember fentről csúszik lefelé, akkor csak pár méter, ha viszont lentről akar feljutni, akkor elérheti a több kilométert is, és ez a különbség csak nő, ha az ember maga mögött húzza a szánkóját.

Aztán... szerintem sokkal együttérzőbbé váltunk a hókotró gépek elejére szerelt fémlemezekkel szemben, mert egy-egy lecsúszás alatt az első emberek, mint eleven hólapátok takarították le a dombot, így

leérve már nem is emberek, hanem két lábon járó hóemberek voltak. Igen... és még arra is rájöttem, hogy a hó olyan, mint a MacGyver egyik részében a gyilkos hangyák hada, mert hiába volt MacGyver talpig gumiruhában, úgylis bejutottak a ruha alá... és a hó is csíp, ha elég hideg :P

Szóval a szánkózás összegezve nagyon vizes, nagyon fázós, de nagyon (nagyon-nagyon) vidám volt. És a végére sokkal bölcsebb lettem :P

Poccai Noémi

ZŐD

Mi az a Ződ?

Mostanában sokat hallani a teremtésvédelemről egyházi megnyilatkozásokban is, ennek megfelelően indul az új, "Ződ" címet viselő cikksorozat. Azért írok róla, mert erről tanulok. Azt nyilván mindenki tudja, hogy az Egyház már régen zöld, mert az év legnagyobb részében zöld miseruhát visel a pap. Kb. ennyire kell komolyan venni néhány dolgot, ami elhangzik e téren, hiszen az indoklást a Teremtés könyvéből kellett volna venni, így inkább igyekszem majd tárgyilagos, rövid, de igaz, ideális esetben a mindennapi életben hasznosítható dolgokról írni. Ilyen cikk hosszúságú bevezető után legközelebb már belecsapunk a lecsóba és a miértről lesz szó, azaz, hogy miért is védjük a környezetet. KM

"Ne szakítsd le a virágot!"

Nyolc éve kezdődött az életemben egy ritka tanulságos és pokoli kálvária, ami éppen egy évvel ezelőtt, február 14-én, Bálint-napon ért véget. Pusztán ez a lelki folyamat is elég annak bemutatására, hogyan formált át engem radikálisan az Úr, ami persze azóta is tart és folytatódni is fog földi életem végéig.

2001. augusztusában, egy kiránduláson kezdődött minden. E kirándulás során a leendő gimnazista osztálytársaimat és osztályfőnökömet ismertem meg. A következő hónapban kezdtem el

járni a Premontrei Szent Norbert Gimnáziumba (azóta Premontrei Szent Norbert Gimnázium, Egyházzenei Szakközépiskola és Diákotthon). Nos, ezen az augusztusi kiránduláson történt meg, hogy a jövőző osztálytársaim közül beleszerettem egy lányba. Amolyan "szerelem első látásra" dolog volt. Akkor még olyan ember voltam, akit a "fogyasztói szemlélet" vezérelt. Nem volt másképp ez ennél az esetről sem: azt a lányt onnantól kezdve igyekeztem magamnak kisajátítani. Úgy gondoltam, hogy mivel rajtam kívül mindenki más hasonló korú személy jár valakivel, ezért én sem akartam kilógni a sorból. Persze ahhoz már gyáva voltam, hogy bevalljam neki az igazat, csupán csak folyamatosan bámultam őt, ami őt idegesítette, de én a fejemben terveket szövögettem arról, hogy "majd ő lesz a feleségem és akkor nekem milyen jó lesz". A viselkedésem egyre inkább zavarta őt (többször is szólt nekem, hogy forduljak a tábla felé és ne őt bámuljam, máskor papírlapokra írt rövid üzenetekkel közölte, hogy "álljak már le"). Bevallani nem mertem neki, hogy belé vagyok esve (és ez is pusztán a külseje miatt történt), ezzel szemben tovább bámultam őt...

...aztán egy decemberi napon elszakadt a cérna: a lány több tucat ember szeme láttára és füle hallatára kikoszarozott (előtte nem sokkal a gimnázium két épülete között megkérdezte, hogy "muszáj-e folyton őt követnem"). A kínos jelenet az osztálytermünk előtt zajlott le. Ő azt is mondta nekem, hogy van barátja (én viszont naivan azt hittem, hogy nincs neki, mert "még csak 15 éves").

Hat év szünet következett ezután, amikor 2007. novemberében ismét belezúgtam valakibe (ekkor már egyetemista voltam). Ezzel a lánnyal azonban már nem akartam elkövetni ugyanezt a hibát, mint amit a legelső esetben meg is tettem. Igaz, itt már nemcsak a külső dominált. Több, mint két hónapon keresztül vívódtam magamban, hogy eldöntsem: vajon szerelmet valljak-e neki. Bámulni nem mertem, sőt, ránézni is alig. Még élénken élt bennem az a 2001-es bukás...

...februárban aztán az Úr valakin keresztül azt közölte, hogy van barátja, akivel mellelleg jóban is van. Nem mondtam meg neki tehát, hogy belezúgtam, de onnantól kezdve nem kellett, mivel mihelyst megtudtam, hogy van barátja, elmúlt a szerelem. És ez számomra abban a helyzetben sokkal inkább áldás volt, mintsem csapás, hiszen ha jártam volna vele, nem tudtam volna keresztény módon élni a lehetőséggel: nem voltam még érett egy keresztény párkapcsolatra, bár a hat év alatt rengeteget formálódtam.

2008 novemberében aztán egy harmadik lányba is beleszerettem, de két-három hónap múlva feladtam a dolgot: folyamatosan a fejemben kavargott az előző két lánnyal történt esetem: fogalmam sem volt, hogy derítsem ki, hogy neki van-e barátja, ráadásul úgy, hogy ne derüljön ki a számára idő előtt, mit is érzek iránta. Három viszonzatlan szerelem volt már így a hátam mögött, amikor aztán betelt a pohár. Minden bátorságomat összeszedtem és végre kimondtam: "ELÉG VOLT!!!"

"Február 14-én, a veresegyházi Galgás találkozón (ahol a férfi volt a téma), elmentem gyónni Farkas Laci atyához. A kálváriámat elmeséltem neki is. Akkor az Úr Laci atyán keresztül a következőket mondta: "Ne akard mindenáron leszakítani a virágot! Ül le a mezőre, nézelődj, élvezd a virágok szépségét! Legyél egyformán kedves minden lányhoz, személyválogatás nélkül: egyikük (akinek éppen nincs barátja) előbb-utóbb jelezni fog neked: hé, te nagyon helyes srác vagy, szeretnék téged közelebről is megismerni!"

2009. február 14-én, Bálint napján a Gondviselő a kezembe adott egy nyerő stratégiát (a nap miatt azóta ezt nemes egyszerűséggel Bálint napi kegyelemnek nevezem). Még aznap este, amikor már éppen az ágyamban feküdtem és elalváshoz készülődtem, zokogni kezdtem. Egyben megéreztem, hogy még 2009-ben (néhány hónap múlva) lesz barátom, akivel boldog kapcsolatban fogok élni egészen addig, amíg az Úr jónak látja. De volt egy másik megérzésem is ezen kívül: az, hogy ebből a kapcsolatból sokat fogok épülni. Mindkettő beigazolódott...

Májusban Isten kegyelméből járni kezdtem életem első barátnőjével, de nyugodtan mondhatom, hogy életem első párkapcsolata kiegyensúlyozott, gyümölcsöző és boldog. Már a Bálint napi kegyelem is bőven elég lett volna nekem. Mindaz, ami utána jött, ehhez képest "csak" ráadás, melyeket igen nagy örömmel fogadtam el.

Isten hét és fél esztendőn keresztül készített fel engem lelkiileg arra, hogyha egyszer járni fogok valakivel, akkor az a kapcsolat ne egy felszínes, "műanyag" viszony legyen, hanem egy keresztényekhez méltó kapcsolat (életem első barátnője is hívő katolikus, akárcsak én).

És akkor is alapos okom lesz boldogan hálát adni Neki, hogyha majd esetleg kiderül: nem ezt a lányt, hanem valaki mást szán az én feleségemnek. Mert akárki is lesz az én házastársam, a Bálint-napi kegyelem biztosan végleges. A Bálint-nap a tavalyi év óta számomra ünnep: földi életem során soha nem fogom ezt a napot elfelejteni. Míg másoknak pusztán a szerelem jut róla eszükbe, nekem az, hogy végre

"zöld utat" kaptam "fentről", hogy bebizonyíthassam a szebbik nemből valakinek: képes vagyok krisztusi férfiként viselkedni.

Jómagam igyekszem a kapcsolatomban során minél többet és ingyen adni a barátnőmnek (ha majd házas leszek, akkor a feleségemnek, bárki is legyen az) és igyekszem mind jobbra válni, hogy ő egyre könnyebben elfogadhasson engem. Én őt (ha az Úr úgy rendelkezik, akkor egy életen át) elfogadom olyannak, amilyen és nem akarom erőszakkal megváltoztatni. Akik pedig csak követelnek és képtelenek önzetlenül adni, azoknak, márcsak tapasztalatból is azt tudom mondani: előbb radikálisan változtassanak a hozzáállásukon és csak azután kezdjenek el járni valakivel. Így a másikat és magukat is megkímélik a csalódásoktól és a lelki sebektől.

Petneházy András

Tájékoztató az egyházi hozzájárulásról és a személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlásáról

Tájékoztatjuk a testvéreket, hogy Beer Miklós püspök úr rendelkezése alapján az egyházi hozzájárulás mértéke az éves nettó jövedelem 1 százaléka, amely több részletben is befizethető. A befizetésre egész évben van lehetőség Necz Pálnénál a szentmisék végén, illetve telefonon egyeztetve egyéb időpontban is. (telefon: +36-30-4804956) Lehetőség van banki átutalással is rendezni az alábbi számlaszámon: Veresegyház és Vidéke Takarékszövetkezet: **66000011-11058117** 2010-től az adókedvezmény megszűnt, ezért az idei befizetésekre már nem tudunk igazolást kiadni.

Adományait előre is köszönjük!

Ajánljuk a testvérek figyelmébe egyházközségünk alapítványát, a **Várhelyi Vilmos Kiemelkedően Közhasznú Alapítványt**, mely a plébániai célok segítésére jött létre. Az alapítvány számlaszáma: **66000011-11024240**. Kérjük, hogy adóbevalláskor adójuk 1%-áról rendelkezzenek az alapítvány javára. Adószám: **18697438-1-13**. Kérjük továbbá, hogy adójuk másik 1 %-ával segítsék a Római Katolikus Egyházat. Technikai szám: 0011.

ESEMÉNYNAPTÁR

- február 17. 18.30** hamvazó szerda, mise
- február 19. 17.30** keresztút: Szent Antal imaközösség
- február 21. 18.00** gyerekmise
- február 27. 17.00** kiengesztelődési est
- február 28.** gyűjtés a katolikus iskolák javára
- március 6.** családos közösség lelki napja
- március 7. 9.30** gyerekmise
- március 12. 17.30** keresztút: útkeresők
- március 13.** útkeresők lelki napja
- március 14. 9.30** a hit megvizsgálásának liturgiája (skrutínium)
a beavató szentségekre készülő felnőtt
testvéreinknek
- március 19. 17.30** keresztút: Kalász
- március 21. 18.00** gyerekmise

A nagyböjt péntekjein a keresztút stációit imádkozzuk végig egyházközségünk egy-egy közösségének vezetésével. Ezekre a közös imákra hívunk szeretettel a keresztutat vezető közösségeken kívül is minden veresegyházi hívőt. A keresztutak március 26., az éjszakai keresztút kivételével minden pénteken 17 óra 30 perckor kezdődnek.

Mindannyian értesültünk a sajtóból arról a rendkívüli pusztító erejű földrengésről, amely január 12-én és azt követő napokban Haiti szigetét sújtotta. Emberek százezrei haltak meg és milliók váltak nincstelenné az amerikai földrész egyébként is legszegényebb országában. A Katolikus Egyház kezdettől fogva nagy erővel sietett a szerencsétlenül járt lakosság megsegítésére. A február 7-i országos gyűjtést követően az alábbi számlaszámon továbbra is várják adományainkat:

12011148-00124534-00900004

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétköznap18.30
Hétfő szentségimádás.....19.00
Csütörtök szentségimádás 19.00
Szombat.....08.00
Vasárnap08.00; 09.30; 18.00

Reggeli szentségimádás hétfőtől
csütörtökig 6.00; pénteken 5.00
órától, hétvégén 6.30-7.30-ig
(zsoltosma 6:30-tól)

Gyónási lehetőség minden mise előtti 15
percben, illetve előre megbeszélte
időpontban a plébánián is van gyóntatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat.....18.00
Vasárnap11.00

SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap.....9.30

SZENTMISE VÁCBOTYÁNBAN

Vasárnap11.00

KÖZÖSSÉGEINK

Ifjúsági közösség: péntek 19:30

Családos közösség: minden hónap
első szombat 17.30

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Kórus: minden szerda 19 óra

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitás: minden hónap második
csütörtök 17.00

Útkeresők: minden kedd 19.00

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán
19.00

Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00

Életige kör minden hónap 1. csütörtök
19 óra

Baba-mama minden csütörtök 10-12-ig

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztlőre a kívánt időpont előtt legalább 1 hónappal
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a 06-30-474-4549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **március 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a 06-20-9104-509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

**Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-tól 15
óráig.**

Szent Pio Otthon könyvtárának nyitvatartása:

Minden hó első és második vasárnapján: 16.00-17.00-ig. Egyéb időpontban
előzetes megbeszélés szerint.

**A szentmise szándékok elolvashatók a falíújságon vagy a
sekrestyében!**

Kiadja a Veresegyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.